

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 47

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Δεκατρία ἔτη πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ χώρα, ἡ διαβρεχομένη ὑπὸ τοῦ Τορρίδα, δὲν εἶχεν οὔτε χωρίον, οὔτε ἀγροκήπιον, οὔτε καλύβην. Δάση μόνον πυκνότατα καὶ πεδιάδες γόνιμοι, ἀλλ' ἀκαλλιέργητοι, εἰς τὰς ὁποίας κατῆρχοντο κάποτε οἱ Ἰνδοί, διὰ νὰ βοσκήσουν μόνον τὰ ποιμνιά των. Ἦτο καθεαυτὸ μία ἔρημος, ὅπου δὲν ἔδλεπέ τις ποτὲ οὔτε ἐμπόρους οὔτε γεωργούς.

Τὴν ἔρημον ταύτην, εἰς ξένος, εἰς ἱεραπόστολος, ἀνέλαβε νὰ μεταμορφώσῃ.

Οἱ Ἰνδοί, οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὴν χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου, ἀνῆκον ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Γουαχαρίβων. Ἦσαν ἄγριοι νομάδες, τοὺς ὁποίους ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἔτι ἐγγίσει. Μόλις εἶχον ἀθλίας τινὰς καλύβας διὰ νὰ στεγάζωνται καὶ ράκη ἀπὸ φλοιούς δένδρων, διὰ νὰ καλύπτουν τὴν γυμνότητά των. Ἐτρέφοντο μερίδας καὶ με βαλάνους, καὶ δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὸ ἄλευρον τῆς μανιόκας νὰ ἐξάγουν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τροφῆς εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀμερικὴν. Εὕρισκοντο εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος, μικρόσωμοι καθὼς ἦσαν καὶ ἀσθενεῖς, μετὴν ἐξωγλωμένην κοιλίαν τῶν γεωφάγων, διότι τῷ ἔντι, τὸν χειμῶνα, πολλάκις ἐξηναγάζοντο, ἐλλείψει ἄλλης τροφῆς, νὰ τρώγουν χῶμα. Καὶ ὅμως, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν Γουαχαρίβων ὁ παρατηρητὴς θαυμάρισκε τὰ ἴχνη κάποιας νοη-

μοσύνης πρωτογενεῶς καὶ ἀκαλλιέργητου. Οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι ἐθεωροῦντο τόσο ἐπιφοβοὶ ὥστε οἱ ἀλλόφυλοι Ἰνδοί, — Πιάροι, Μαρικιτάροι, Βανίβαι κτλ. — μετὰ δυσκολίας ἐτόλμων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν χώραν των, καὶ εἶχον τοιαύτην φήμην ληστῶν καὶ δολοφόνων, ὥστε οἱ ἔμποροι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου ποτὲ δὲν ἐπροχώρουν πέραν τοῦ Ὀκάμου καὶ τοῦ Μαβάκα.

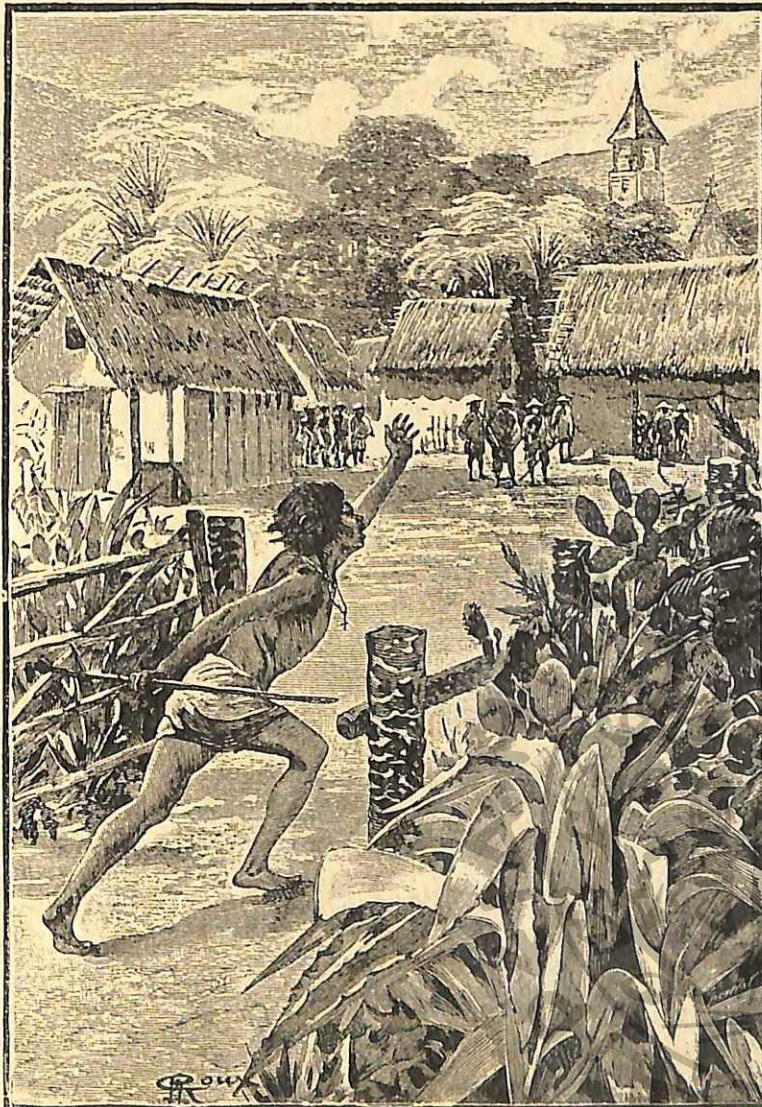
Τῆς κακῆς ταύτης φήμης σήμερον δὲν εἶνε ἄξιοι οἱ Γουαχαρίβοι. Ἐκ τῶν ἰθα-

γενῶν τούτων ἀπετελέσθη ὁ πρῶτος πυρὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἡ θρησκεία διεπέρασε καὶ ἐξημέρωσε τὰς ἀγρίας ταύτας ψυχὰς, χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἱεραποστόλου, ὁ ὁποῖος τοῖς ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του καὶ ἐθυσίασεν ὑπὲρ αὐτῶν ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς.

Ὁ Πάτερ-Ἐσπεράντης ἐσκέφθη νὰ προσηλυτίσῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς δυστυχεῖς τούτους Γουαχαρίβους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤλθε κ' ἐγκατεστάθη εἰς τὴν βαθυτέραν κοιλάδα τῆς Σιέρρας

Παρίμας. Ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ χωρίον, τὸ ὁποῖον, μετὰ τὸν καιρὸν, θὰ ἐγίνετο πολίχνη. Ἐπίστευεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν χρῆσιν τῆς περιουσίας του, παρὰ νὰ ἰδρύσῃ τὸ ἔργον τοῦτο τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ νὰ το θεμελιώσῃ ἐπὶ βάσεων τόσο ἀσφαλῶν, ὥστε νὰ διατηρηθῇ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Εἰς τὴν ἔρημον ταύτην ἐρχόμενος, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνον σύντροφον καὶ βοηθόν, τὸν νεαρόν Ἀγγελον. Ὁ δόκιμος οὗτος τῶν ξένων ἱεραποστολικῶν ἑταιρειῶν, εἰκοσαετῆς τότε, ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ ἰδίου χριστιανικοῦ ζήλου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε θαύματα. Καὶ οἱ δύο αὐτοί, ἐν μέσῳ ἀπείρων δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ἀκλόνητοι πάντοτε καὶ εὐθαρσεῖς, κατάρθρωσαν νὰ δημιουργήσουν, νὰ διοργανώσουν καὶ νὰ ἀναδείξουν τὴν Σάντα-Ζουάνα ν, νὰ ἀναγεννήσουν δι' αὐτῆς ὁλόκληρον φυλὴν ὑπὸ ἠθικὴν καὶ φυσικὴν ἐποψιν καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα κέντρον πολιτι-

«Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην !.. Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην !» (Σελ. 375, στ. α'.)

σμού, τὸ ὁποῖον ἡρίθμει ἤδη δεκακισχίλιους κατοίκους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κατοικούντων τὰς περίξ πεδιάδας.

Εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα χιλιόμετρων, βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ στομίου τοῦ ρίου Τορρίδα, ἐξέλεξεν ὁ ἱεραπόστολος τὴν θέσιν τῆς Μονῆς καὶ τῆς μελλούσης πολίχνης. Ἡ ἐκλογὴ ὑπῆρξεν ἐπιτυχιστάτη, διότι τὸ ἐδαφὸς ἐκεῖνο ἦτο καταπληκτικῶς γόνιμον. Ὀλίγη ἐργασία ἀπαιτεῖτο, καὶ οἱ ἀπέραντοι ἐκεῖνοι ἀγροί, καλλιεργούμενοι, θ' ἀπέδιδον ἄφθονον συγκομιδὴν μανιόκας, ζαχαροκαλάμου, κριθῆς, καουτσούκ, κακάου κτλ. κτλ. Τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ παρθένου οὗτου ἐδάφους, τὴν γονιμότητα τοῦ οὗτου θά ἐπὶ ἡμέραν ἢ συστηματικῇ καλλιέργειᾳ, διέσχίζον πολυάριθμοι ρυάκες, καὶ τὸ θέρος ἀκόμη, χυνόμενοι εἰς τὸν Τορρίδαν, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν χειμῶνα πλουτίζει μὲ μεγάλην ποσότητα ὑδατος τὴν κοίτην τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ ρίου τούτου, ἐκτίσθησαν τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα τῆς Μονῆς. Δὲν ἦσαν ἀπλᾶ καλύβαι, ἀλλ' οἰκίσκοι ἐφάμιλλοι πρὸς τοὺς καλλίστους τῶν Βανίθων ἢ τῶν Μαρικιτάρων. Ἡ Οὐρβάνα, ἡ Καϊκάρα καὶ ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀταδάπου θ' ἐξήλευον τὰ στερεὰ καὶ ἀνετα αὐτὰ οἰκήματα.

Τὸ χωρίον ἰδρῦθη παρὰ τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ, χωρισμένου ἀπὸ τὴν Σιέρραν Παρίμαν. Ἐν τῷ μέσῳ ἡγείρετο ἡ ἐκκλησίᾳ τῆς Σάντα Ζουάνας, ρυθμοῦ ἀπλουστάτου, λιθοκτιστος. Μόλις ἦτο ἀρκετὴ νὰ περιλαμβάνῃ ὅσους πιστοὺς προσελκυε τὸ κήρυγμα τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη καὶ αἱ τελεταὶ τῆς καθολικῆς θρησκείας, τῶρα ὅτε ἡ ἰσπανικὴ γλῶσσα ἀντικαθίστα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν διάλεκτον τῶν Γουαχαρίθων. Ἀλλὰ τὰς καὶ λευκοί, βενεζουελιανῆς καταγωγῆς, περὶ τοὺς πενήκοντα, ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ νέον χωρίον, γενόμενοι δεκτοὶ μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τοῦ ἱεραποστόλου.

Διὰ τοῦ Ὀρενόκου ἔφθανε κατ' ἔτος ὅ,τι ἐχρειάζετο ἡ Σάντα-Ζουάνα. ἡ φήμῃ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐπεκταθῇ μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Βολιβίας καὶ Καρακάσας. Καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Βενεζουέλας ὑπεσθῆριζε καὶ ἐνεθάρρυνε τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη. Ὅταν ἀπὸ τὸ μικρὸν κωδωνοστάσιον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τὰ φυλλώματα, διερχόντο οἱ ἥχοι τοῦ κώδωνος, ποῖος δὲν θ' ἐθαύμαζε τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς προσέτρεχον οἱ ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἀποπνεύοντες ὑγείαν; Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, γέροντες, περιεκύκλωναν τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην. Διὰ τὴν ἐκφράσειν ζωηρότερα τὴν εὐγνωμο-

σύνην των, ἐγονάτιζαν, ὅπως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἡγουμένου, τῆς κατοικίας τοῦ ἱεραποστόλου, ἐγειρομένης παρὰ τὴν βάσιν τοῦ βουνοῦ, ἐν μέσῳ συστάδος φοινίκων. Ἦσαν εὐτυχεῖς οἱ Ἰνδοὶ αὐτοί, αἱ οἰκογένειαι των εὐημέρουν, ἔξωθεν ἐν ἀνέσει, ἀντήλασσον ἐπικερδῶς τὰ προϊόντα τοῦ ἐδάφους των μετὰ βιομηχανικὰ προϊόντα τὰ ὁποῖα τοῖς ἔστελεν ὁ Κάτω Ὀρενόκος, καὶ ἡ θέσις των ἐβελτιοῦτο ὁλονὴν καὶ ἡ εὐδαιμονία των ἡῤῥανεν. Διὰ τοῦτο καὶ ἄλλοι ἰσπανοὶ ἐπὶ προσήρχοντο εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἄλλοι οἰκίσκοι ἡγείροντο παρὰ τοὺς πρῶτους. Τὸ χωρίον λοιπὸν ἐμεγάλυνεν, ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον τὸ περιέβαλλε μὲ τὴν αἰωνίαν του πρασιναδάν, καὶ ἐκαλλιέργετο ἐκτασις γῆς, ὁλονὴν μεγαλητέρα.

Μὴ νομίσῃς, ὅτι ἡ ἰδρυσις τῆς Σάντα-Ζουάνας δὲν προσέκοψε πολλάκις κατὰ δυσχερειῶν σοβαρωτάτων. Πόσοι κίνδυνοι παρουσιάσθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν, τοὺς ὁποίους ὤρειλε νὰ ὑπερβάλῃ ἡ θυμωστὴ ἀφωσίωσις τοῦ ἰδρυτοῦ! Καὶ ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ χωρίον κατὰ τῶν ζηλοτύπων φυλῶν, τὰς ὁποίας ἐξώθει τὸ ἐνστικτὸν τῆς σφαγῆς καὶ τῆς λεηλασίας ἔπρεπε νὰ νῆμαίτη τὰς ἐπιδρομὰς ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἡπείλουν νὰ καταπνίξουν τὸ ἔργον του εἰς τὰ σπάργαντα. Ἐληθρῆσαν λοιπὸν τὰ συντονώτερα μέτρα ἐναντίον τῶν ἀγρίων ὀρδῶν τοῦ Ὀρενόκου, καὶ ὁ ἱεραπόστολος διεκρίθη τότε ὡς ἄνθρωπος τῆς δράσεως, ἡ δὲ προσωπικὴ του ἀνδρεία ἀπεδείχθη ἴση πρὸς τὸν θρησκευτικὸν του ζῆλον καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν ιδιοφυΐαν του.

Ὅλοι οἱ Γουαχαρίθοι, οἱ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εὐρισκόμενοι, ἀπετέλεσαν στρατιωτικὸν σῶμα, ὑπετάχθησαν εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἐδιδάχθησαν τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων. Τὸ σῶμα τοῦτο ἀπετελεῖτο ἤδη ἀπὸ ἐκατὸν ἀνδρας, ἐφωδιασμένους με νέα τυφέκια καὶ με ἄφθονα πολεμοφόδια, σκοπευτὰς δὲ ἱκανοὺς, διότι εἶχον τὴν φυσικὴν εὐστοχίαν τῶν Ἰνδῶν. Οὕτως ἡ ἀσφάλεια τοῦ χωρίου ἦτο βεβαία, καὶ οὐδεμία ἐχθρική ἐπιδρομὴ εἶχε πλέον πιθανότητα ἐπιτυχίας.

Τοῦτο ἀπεδείχθη ἤδη πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅταν ὁ διαδόχος Ἀλφρανὶς με τοὺς Κουίβας του ἐπεχίρηνε νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης τοὺς ἐκτύπησεν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν πολεμιστῶν του, καὶ μολοντί οἱ ἐχθροὶ δὲν ἦσαν ἀριθμητικῶς κατώτεροι, ὑπέστησαν ὅμως σημαντικὰς ἀπωλείας καὶ ὑπεχώρησαν ἄπρακτοι. Καὶ ἀκριβῶς, κατόπιν τῆς μάχης ταύτης πρὸς τοὺς Γουαχαρίθους, οἱ Κουίβας ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν καὶ νὰ πορευθῶν πρὸς τὰ δυτικὰ τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Σάντα-Ζουάνα εἶχεν

ὁργανισθῇ ὅχι μόνον ὑπὸ ἀμυντικὴν ἔποψιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐπιθετικὴν. Ὁ Χρὶς διότι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐσκεφθὼν ποτὲ νὰ κάμῃ κατὰκτησιν, ἀφ' οὗ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν, ἦτο ἱκανὸν νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας των ἀλλὰ διότι ἤθελε νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ το πρσβάλλῃ κανεὶς, καὶ αἱ ὀρδαὶ τῶν κακούργων νὰ μὴ τολμοῦν οὕτε νὰ πλησιάσουν τὸ χωρίον. Ὅθεν, διὰ νὰ προλάβῃ κάθε κίνδυνον, εἶχεν ἐνεργήσῃ στρατιωτικῶς. Καὶ τῶνόντι, τί ἄλλο εἶνε ὁ ἱεραπόστολος παρὰ στρατιώτης; καὶ ἂν ἔχῃ καθῆκον νὰ θυσιάζῃ τὴν ζωὴν του, δὲν εἶχε ἐπίσης καθῆκον νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς τεταγμένους περὶ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ χριστιανισμοῦ;

Ὁμιλήσαμεν ἀνωτέρω περὶ τῶν ἀγρῶν, οἱ ὁποῖοι συντείνουν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἐν τούτοις δὲν ἀποτελοῦν τὴν μόνην πηγὴν πλούτου δι' αὐτήν. Με τοὺς ἀγρούς τῶν δημητριακῶν, συνορεύον ἀπέραντοι πεδιάδες, ὅπου βόσκουν ἀγέλαι βοῶν πολυπληθεῖς. Ἡ κτηνοτροφία αὕτη ἀποτελεῖ σπουδαῖον κλάδον ἐμπορίου, καὶ τούτο συμβαίνει ἄλλως τε εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Βενεζουέλας. Ἐκτὸς τούτου, οἱ Γουαχαρίθοι κατεῖχον καὶ ἀρκετοὺς ἵππους τοὺς ὁποίους μεταχειρίζοντο εἰς τὰς ἐργασίας των, εἴτε εἰς τὰ ταξείδια των καὶ εἰς τὰς ἐκδρομὰς, καὶ δι' αὐτὸ ἐγίναν ταχέως ἱππεῖς ἐξαιρετοί. Ἐνεκα τούτου καὶ αἱ συχναὶ ἐκείναι ἀνιχνεύσεις, αἱ ὁποῖαι, χάριν ἀσφαλείας, ἐγίνοντο εἰς τὰ περίχωρα τῆς πολίχνης.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἦτο ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶχον περιγράψῃ ὁ κ. Μιραμπάλ, ὁ μικρὸς Γκόμος καὶ ὁ ψευδο-Ζορρές. Ἡ φυσιογνωμία του, ἡ στάσις του, τὰ κίνηματά του, τὰ πάντα ἐφανέρωναν τὸν ἄνθρωπον τῆς δράσεως καὶ τῆς θελήσεως, τὸν ἡγέτην τὸν ἔχοντα τὴν συνήθειαν νὰ διατάσῃ καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβάλλεται. Τὸ βλέμμα του, σταθερὸν καὶ ἥμερον, ἐνεῖχε ποῖαν τινα ἐκφράσιν τελείας ἀγαθότητος, μαρτυρουμένης καὶ ἀπὸ τὸ διαρκὲς μειδίαμα τῶν χειλέων, τὰ ὁποῖα διεφαίνοντο ὑπὸ μακρὰν γενειάδα, λευκὴν ἔνεκα τῆς ἡλικίας. Ἦτο ἀνδρεῖος συγχρόνως καὶ αγαθός, — δύο προτερήματα, τὰ ὁποῖα συνήθως ἀποτελοῦν ἐν μόνον. Μολοντί εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, οἱ εὐρεῖς του ὤμοι, τὸ ἀνεπτυγμένον στήθος του, τὰ εὐρώστα μέλη του, ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ φυσικὴ δύναμις παρ' αὐτῷ ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν διανοητικὴν.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ ἱεραποστόλου τούτου, πρὶν γίνῃ μοναχός καὶ ἀπρωτῆ εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἔργου, κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν. Ὁ ἴδιος ἐτήρει ἀπολυτὸν σιγὴν ὡς πρὸς τοῦτο. Ἀλλ' ἀπὸ

τὴν βαθύτατην μελαγχολίαν, ἡ ὁποία ἐσκίαζε κάποτε τὸ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του, ἠδύνατο τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι εἰς τὴν ζωὴν του εἶχεν ὑποστῇ μεγάλη δυστυχήματα.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εἶχεν εἰς τὸ ἔργον του καὶ βοηθόν. Ὁ μοναχὸς Ἀγγέλος, ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶται ὅτι συνετέλεσε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματος.

Εἰς τὰ τῆς διεύθυνσεως τοῦ χωρίου, ἐβοήθουν τοὺς δύο τούτους καὶ μερικοὶ Ἰνδοί, ἐκλεχθέντες μεταξὺ τῶν ἀρίστων. Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, δῆμαρχος συγχρόνως στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς, βαπτίζων τὰ παιδιά, εὐλογῶν τοὺς γάμους, παριστάμενος εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῶν ἐτοιμοθανάτων, κηδεύων τοὺς νεκρούς, ἐξομολογῶν τοὺς ζῶντας, ὀδηγῶν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, — συνεχῶς ἐν τῷ προσώπῳ του ὅλας τὰς ἀρχὰς καὶ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἡσθάνετο εὐφρόσυνον αἰσθημα, ἀποζημιῶν αὐτὸν δι' ὅλους τοὺς κόπους, ὅταν ἐβλεπεν εἰς τοῖον βαθμὸν εὐημερίας εἶχε φθάσῃ τὸ ἱδρυμά του; Μήπως ἡ ζωὴ του δὲν ἦτο ἐξησφαλισμένη, ἂν οἱ διάδοχοι τοῦ ἱεραποστόλου ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐχάραξεν αὐτός, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔπρεπε νὰ πομακρυνθοῦν;

Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδρομῆς τῶν Κουίβων, οὐδὲν ἄλλο ἐπῆλθε νὰ ταράξῃ τοὺς κατοίκους τῆς Σάντα-Ζουάνας, καὶ οὕτε νέα ἐπιδρομὴ ἐφαίνετο ἐπικείμενη.

Ἐν τούτοις, περὶ τὴν πέμπτην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς 1 Νοεμβρίου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐνέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλφρανί, — κάποια συμπτώματα, ἂν ὅχι πανικοῦ, τοῦλάχιστον ζωηρᾶς ἀνησυχίας, ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώνονται εἰς τὴν πολίχνην.

Ἐθεάθη μικρὸς Ἰνδός, διασχίζων τὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ πεδιάδα, τρέχων μετὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, ὡς εἴαν κατεδιώκετο.

Μερικοὶ Γουαχαρίθοι ἐξῆλθον ἀπὸ τοὺς οἰκίσκους των, καὶ μόλις τοὺς εἶδεν ὁ μικρὸς Ἰνδός, ἀνέκραξε:

— Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην! . . Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην! . .

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ὁ μοναχὸς Ἀγγέλος τὸν ὠδήγει ἐνώπιον τοῦ ἱεραποστόλου.

Οὗτος ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφοῖτα ἐπιμελῶς εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Μονῆς, ὅταν διέμενε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

— Σὺ εἶσαι. . . Γκόμο; τῷ εἶπεν.

Ὁ Γκόμος μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; . .

— Τοὺς ἔφυγα κρυφά. . . Ἀπὸ τὸ πρῶτ' τρέχω γιὰ νὰ φθάσω ἐδῶ. . .

Ὁ μικρὸς Ἰνδός ἡσθάνετο φοβερά. — Κάθου, παιδί μου, νὰ ξεκουρασθῇς, τῷ εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος. Κοντεύει νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τὴν κούρασι. . . Θέλεις νὰ φάγῃς;

— Ὅχι, πρὶν σὰς εἰπῶ γιὰτί ἦλθα ἐδῶ. . . Ζητοῦν βοήθεια. . .

— Βοήθεια;

— Οἱ Κουίβας εἶνε ἐκεῖ-πέρα. . . τρεῖς ὥρες ἀπὸ ἐδῶ. . . ἐστὶ Σιέρρα. . . πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. . .

— Οἱ Κουίβας! . . ἀνέκραξεν ὁ μοναχὸς Ἀγγέλος.

— Καὶ ὁ ἀρχηγὸς των, προσέθεσεν ὁ Γκόμος.

— Ὁ ἀρχηγὸς των. . . ἐπανελάθεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ δραπέτης ἐκεῖνος κατὰδικος. . . ὁ Ἀλφρανίς. . .

— Τοὺς ἀντάμωσεν ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες. . . καὶ προχθὲς τὸ βράδυ. . . ἐπιασαν κάτι ταξιδιώτας, ποῦ τοὺς ὠδηγοῦσα. . . ἐστὶ Σάντα-Ζουάννα.

— Ἦρχοντο ἐδῶ; . .

— Μάλιστα. . . καὶ εἶνε Γάλλοι. . .

— Γάλλοι!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΚΕΤΟΝ καὶ ῥὺν ἔχω νὰ σὰς γράψω. Σὰς ἄφισα εἰς τὴν ἡμερὴν ἐκείνην γαλήνην τῶν μέ-

σων τοῦ ἔτους, — τῆς «Διαπλάσεως» ἐννοῶ, — καὶ σὰς ἐπανευρίσκω πλέον εἰς ὅλην τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν κίνησιν τῆς λήξεως. Πόσας συγκινήσεις καὶ εὐχαριστήσεις εἶχατε κατὰ τὸ διάστημα τῆς μηνιαίας σιγῆς μου! Κρίσεις διαγωνισμῶν καὶ προκηρύξεις νέων, βραβεῖα, εὔσημα, δῶρα, προνόμια, καὶ προπάντων τὴν μεγάλην ἐκείνην καινοτομίαν τοῦ Ἐσπαθώματος, ἡ ὁποία, καθὼς μαθάνω, σὰς ἐνθουσίασε καὶ σὰς ἀνεστάτωσεν. . . Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν παραζάλην, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς παντοειδεῖς συγκινήσεις, τὰς χαρὰς καὶ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἀφειδῶς σὰς ἐσκόρπισεν ἡ καλὴ σὰς μήτηρ Διάπλασις, αἱ Ἀθηναῖκαί Ἐπιστολαί μου θά ἦσαν ὀλίγον περὶται. — ἄλλως δὲ δὲν ὑπῆρχε καὶ τόπος.

Ἐν τούτοις ἔμαθα, ὅτι ἡ τελευταία μου σὰς ἤρσεν ἰδιαιτέρως. Σὰς ἐκάμε

μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη μετὰ τῶν δύο κορασίων — τῆς Σεμνῆς καὶ Φασαρίας, — τὰς ὁποίας σὰς παρυσίασα, καὶ ἐσπεύσατε νὰ το γράψετε πρὸς τὴν Διάπλασιν. Πραγματικῶς, ἦτο μία ἀντίθεσις ζωηροτάτη. Ἡ εἰκὼν μου ὁμοίαζε μὲ τὰς εἰκόνας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολὺ φῶς καὶ συγχρόνως πολλὴν σκιά, καὶ δι' αὐτὸ ἐκ πρώτης ὀψεως κάμνουν ἐντύπωσιν. Καὶ ὅμως, ἀπὸ τοιαύτας ἀντιθέσεις παρυσιάζει ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος εἰκὼν τῆς κοινωνίας. Παντοῦ, εἰς κάθε βῆμα, θὰ συναντήσετε τὸ λαμπρὸν φῶς πλησίον τῆς μαύρης σκιάς, — μὲ ἄλλους λόγους χαρακτηρᾶς τόσον ἀντιθέτους, ὅσον ἐκείνους τοὺς ὁποίους σὰς παρυσίασα.

Καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς προηγούμενης μου ἐπιστολῆς, θὰ σὰς ὁμιλήσω σήμερον περὶ δύο παιδιῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζω.

Εἶνε καὶ οἱ δύο μικροὶ μαθηταί, δέκα-δωδεκα ἐτῶν. Μετὰ τὴν διαφορὰν, — ὅχι βέβαια τὴν μόνην, — ὅτι ὁ ἓνας εἶνε πτωχὸς ὑπηρέτης, ὁ δὲ ἄλλος. . . ὁ μικρὸς τοῦ κύριος. Ὁ ἓνας φοιτᾷ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ Παρνασσοῦ ὁ ἄλλος πηγαίνει εἰς τὸ ἀριστοκρατικώτερον Λύκειον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἓνας ἔχει ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ σπουδάζῃ ἀνέτως: γονεῖς πλουσίους καὶ φιλοστέργους, διδασκάλους διακεκριμένους, βιβλία ἄφθονα, γραφεῖον πολυτελέστατον καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ὁ ἄλλος ἀπεναντίας εἶνε ὀρφανός, στερεῖται τῶν πάντων, ὑπηρετεῖ διὰ νὰ σπουδάζῃ, τὰ βιβλία του τὰ περιμένει ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν κυρίων του, καὶ ὡς γραφεῖον τοῦ χρησιμεύει μία γωνία τοῦ μαγειρείου. Καὶ ὅμως, τὸ βράδυ, δὲν βλέπει τὴν ὥραν ποτε νὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ νὰ πορευθῶν οἱ ἄλλοι ὑπηρετᾷ, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ σπῖτι, διὰ νὰ καθήσῃ ἐκεῖνος εἰς τὸ ἐλεεινὸν του μελετητήριον, καὶ ὑπὸ τὴν καπνίζουσαν λυχνίαν τοῦ μαγειρείου, νὰ γρυπνήσῃ, νὰ μελετήσῃ μέχρι βαθείας νυκτός. Τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ μικρὸς τοῦ κύριος, ἐπάνω, ρογχαλίζει μακαρίως, ἀφ' οὗ πρῶτα, μόλις μισὴν ὥραν καὶ μετὰ χιλία στανεῖα, — μετὰ παρακλήσεις, μετὰ υποσχέσεις, μετὰ ἀπειλὰς, — συγκατετέθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά του! . .

Τὴν ἡμέραν, πάλιν τὰ ἴδια. Ὁ μικρὸς κύριος, αἰωνίως μουρμουρίζων καὶ δυστροπῶν, φεύγει διὰ τὸ Λύκειον, ὅπου τον συνοδεύει ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, κρατῶν τὸ βαρὺ φορτίον τῶν βιβλίων του. Ἄλλ' ἐπιστρέφει μόνος εἰς τὸ σπῖτι, διὰ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ὁλονὴν ἐργαζόμενος, δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ, διὰ νὰ παρῇ τὰ ἴδια τὸν βιβλιαράκιον καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων. Ὅσον πλησιάζει ἡ

ώρα, κάμνει σὰν τρελός· καὶ εἶνε ἡ μόνη περίστασις ποὺ ἀπειθεῖ εἰς τοὺς κυρίους του καὶ ἀρνεῖται ὑπηρεσίαν, ἂν τύχη νὰ τον ἀπασχολήσουν τὴν ὥραν τοῦ σχολείου του· διότι θεωρεῖ μέγα δυστύχημα τὸ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μάθημα ἀργότερα, ἔστω καὶ πέντε λεπτά.

Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ὁ ἕνας κάμνει θαύματα προόδου καὶ ἔχει κατενθουσιάσῃ τὴν Ἐρρεῖν τῆς Σχολῆς, — ἐν ᾧ ὁ ἄλλος προκαλεῖ αἰωνίως τὰ παράπονα τῶν διδασκάλων του καὶ τὴν λύπην τῶν γονέων του.

Προχθὲς ποὺ ἔτυχε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι ὅπου βασιλεύει ὁ ἕνας καὶ ὑπηρετῆς ὁ ἄλλος, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσω ὅλην τὴν ἀντίθεσιν, τὴν ἀληθῶς εκπληκτικὴν, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν παιδίων.

Ἡ κυρία μοῦ ἐπαινοῦσε πολὺ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φιλομάθειαν τοῦ μικροῦ ὑπηρετοῦ, καὶ μοῦ διηγείτο ὅσα περὶ αὐτοῦ σὰς διηγῆθην ἀνωτέρω· μοῦ προσέθεσε δὲ αὐτολεξεῖ :

— Ξεύρετε ποῖα εἶνε ἡ τιμωρία ποὺ του ἐπιβάλλω, ὡσάντις κάμῃ καμμίαν ζημίαν ; Τοῦ ἀναγγέλλω, ὅτι δὲν θά τον ἀφήσω τὸ βράδυ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. Καὶ εἶνε τόση ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία ποὺ τον πιάνει, ὥστε σὰς βεβαίω ὅτι ποτὲ δὲν μοῦ ἐδάσταξεν ἢ καρδιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπειλήν, καὶ πάντα τὸ βράδυ τὸν συγχωρῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ὁ υἱὸς τῆς. Ἦτο πολὺ χαρούμενος, διότι, — πρᾶγμα σπανιώτατον, φαίνεται — κατάρθρωσε νὰ πάρῃ ἕνα καλὸν βαθμὸν εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ μᾶς ἔδειχνε τὸν ἑλεγχὸν του μὲ μεγάλην πλεον ὑπερηφάνειαν.

— Βλέπετε, γὰρ νὰ μελετήσῃς προχθὲς καὶ νὰ πῆς καλὸ μάθημα ; Πῆρες καὶ ἕνα «καλῶς» μέσα εἰς τὰ τόσα «μετρίως»· τῷ εἶπεν ἡ μητέρα.

— Ναί, μαμάκα μου, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς καὶ εἰμαιπολὺ πολὺ εὐχαριστημένος.

— Κ' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη μαζί σου... καὶ τόσον πολὺ μάλιστα, ὥστε θέλω νὰ σου προσφέρω μίαν ἀμοιβήν. Πέ μου, τί θέλεις ;

— Ἐλευθερία, μαμάκα ;

— Ἐλευθερία, παιδί μου.

Ὁ μικρὸς ἐγύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν· ἔπειτα, ἐναγκαλισθεὶς τὴν μητέρα του μὲ μεϊδιάμα καὶ μὲ ὕψος χαϊδευμένου παιδιοῦ, ἐψιθύρισε :

— Δοιπόν... νὰ μὴ μελετήσω ἀπόψε, καὶ αὐριο νὰ μὴν ὑπάγω Σχολεῖο !..

Ἐμμεῖνα ἐκπληκτος. Ὅποια ἀντίθεσις ! Ὁ ἕνας νὰ θεωρῇ ὡς ὑπερτάτην ἀμοιβὴν ἔτι ὁ ἄλλος ἐθεώρει ὡς ὑπερτάτην τιμωρίαν ! Καὶ εἶπα μέσα μου : «ὦ, αὐτό, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ το διηγῇ εἰς τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως !

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΙΑΝ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
"Αλβιδόν"
εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων
(ἴδε φιλ. 33, σελ. 266 ἰ. ἑ.)

Ο ΑΝΕΥΪΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια.)

Ὁ Γάστων ἐσιώπησεν, ἐρυθρίασας διὰ τὴν περιαυτολογίαν, ἢ ὅποια παρ' ὀλίγον νὰ τῷ διαφύγῃ. Ἀλλ' ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐμαγεύθη ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν τοῦ μέλλοντος μαθητοῦ του, καὶ ἤρχισε νὰ τον ἐγκωμιάζῃ. Ἐπειτα ἐπανήλθεν εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας καὶ ἐπῆνεσεν πολὺ τὴν πολεμικὴν του ἱκανότητα καθὼς καὶ τὴν ποιητικὴν του ιδιοφυίαν. Ἦρχισε μάλιστα νὰ παγγέλῃ ἐκ μνήμης καὶ ἐν τῶν γνωστοτέρων του ποιημάτων. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρίτου στίχου, ὁ Γάστων τὸν διέκοψε λέγων :

— Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα. Ἀφίνω τοὺς στίχους κατὰ μέρος. Αὐτρεῦα τὴν μνήμην τοῦ πάππου μου, ἀλλ' ὄχι διότι ὑπῆρξε καὶ ποιητής.

— Ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, ἀντεῖπεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος, χάρις εἰς τὴν ποιητικὴν του ιδιοφυίαν ὁ δουξ τῆς Αὐρηλίας ἐτιμήθη ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ἡγεμόνας, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τιμὴν τῶν νὰ γνωρίζουν κατὰ βάθος τὴν φιλολογίαν ὅχι μόνον τῆς πατρίδος των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλληνικὴν καὶ τὴν λατινικὴν. Πιστεύσατέ με· παρήλθεν ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ ἀξία συνίστατο εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς λόγῃς ἢ τοῦ ξίφους. Καὶ μάλιστα ἡ βάρβαρος αὕτη ἐποχὴ ἦτο παροδική. Τὸ πάλαι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ὅλας τὰς ἐπιστήμας. Ἀλλὰ, καὶ χωρὶς νὰνατρέξωμεν εἰς τόσους μακρυνὸν παρελθόν, μήπως ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Γαλλίας, — τῶν ὁποίων, Ὑψηλότατε, εἰσθε εὐγε-

νῆς βλαστός, — δὲν εἶχον τὸ πνεῦμα ἐξόχως καλλιεργημένον ; Καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη ἡγεμόνες, οἱ Ἄγγλοι παραδείγματός χάριν, μήπως ἦσαν κατώτεροι ; Ἀπόδειξις ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς δημηγορίας του...

— Ποῖος Μαῦρος Πρίγκιψ ; ἡρώτησεν ὁ Γάστων ὑποκρινόμενος καὶ πάλιν τὸν ἀμαθῆ. Ἐνόμισε ὅτι ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ἔχουν ἄσπρο δερμα καὶ κόκκινα μαλλιά. Μήπως ἡ Μαυριτανία εἶνε πλησίον τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν κατέκτησεν, ὥστε νὰποτελέσῃ μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Λονδίνου κανένας Μαῦρος ;

— Δὲν Ἰουστῆνε, σὰς παρακαλῶ νὰπαγγείλετε τὴν Εὐχαριστίαν, εἶπεν ἡ Ἐρμάνη δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς. Διότι μόλις καὶ μετὰ βίας συνεκράτει τὸν γέλωτα, ἀκούουσα τὰς ἀνοησίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, καὶ βλέπουσα τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου διὰ τὴν ἀπιστεύτως παχυλὴν ἀμάθειαν τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος.

Κατόπιν, ὠδήγησε τὸν ξένον τῆς ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα, διὰ νὰ διέλθουν ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἑσπέρας. Ἦτο ὡραιότατον αὐτὸ τὸ δῶμα, διότι ἐπὶ τοῦ βράχου εἶχον ἀναβίβασι χῶμα καὶ τὸν μετέβαλαν εἰς ἀνδρὸν, μὲ ροδωνιάς καὶ ἄλλα εὐώδη φυτὰ, περιστοιχιζόμενον ἀπὸ μικρὰς πορτοκαλλέας ἐντὸς μεγάλων κιβωτίων. Ἡ θαλαρρὰ αὕτη γωνία ἀπόψε ἦτο ἀκόμη μαγευτικώτερα, διότι ἐφωτίζετο ὅλη, καθὼς καὶ τὸ περίεξ τοπίον, ἀπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς σελήνης.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος καταμαγευμένος, ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὴν Ἐρμάνην διὰ τὸν κρεμαστὸν τοῦτον κήπον, τὸν ὁποῖον παρέβαλλε πρὸς τοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος, ὅταν αἶφνης παράδοξος γρυλλισμὸς τὸν ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἔντρομος.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, τῷ εἶπε τότε ἡ Ἐρμάνη, εἶνε ἡ ἀρκουδίτσα μου καὶ ἠθέλησε νὰ σας χαιρετίσῃ. Δὲν εἶνε καὶ ὅλου κακὴ. Παρήγγειλα δι' αὐτὴν ἕνα περιλαίμιον μὲ αὐτὸ τὸ ρητόν : Τὸ κ ο μ ε, σ ε γ κ α ο υ ζ ο ς.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό; ἡρώτησεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἐξακολουθῶν νὰ ὀπισθοχωρῇ σιγὰ-σιγὰ.

— Ἐ γ γ ι σ ε μ ε, ἂ ν τ ο λ μ α ς. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ ρητόν, κύριε Ὁρδερίκος ;

Ὁ καθηγγητὴς θὰ το κατέκρινεν εὐχαρίστως ἄλλ' ἢ εὐγένειά του τὸ ἀπηγόρευσε. Ὅμως ἡ εὐγένεια αὕτη δὲν τον ἔκαμε νὰ δεχθῇ καὶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Γάστωνος διὰ τὸ κυνήγιον τῆς ἐπαύριον. Ἐπροφασίσθη ὅτι ἦτο κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, καὶ προσέθεσεν ὅτι προτιμᾷ τὴν ἡσυχον συνδιαλέξιν ἀπὸ κάθε ἄλλην διασκεδάσιν.

— Ἡξερῶ, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Γάστων, ὅτι εἶνε καθήκον νὰ διασκεδάζῃ

κανεὶς τοὺς ξένους του κατὰ τὰς ὁρέξεις των καὶ τὰς συνήθειάς των. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι καλὸς ὁμιλητὴς, διὰ νὰ σας διηγῇ τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας μας, θὰ σας προσφέρω αὐριο ἐν θέαμα, τὸ ὅποιν θὰπολαύσετε χωρὶς νὰ κουρασθῇτε διόλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἀγὼν σφαιροβολίας. — Τέσσαρες λεῦγαί τροχάδην. — Τὸ κόκκινον ἄλογον.

Τὴν ἐπαύριον λοιπόν, τὸ πρωῒ, ὁ κύριος Ὁρδερίκος Γουλιέρμος παρεκλήθη νὰ λάβῃ θέσιν. πλησίον τῆς Ἐρμάνης καὶ τῆς Ἀδελαΐδας, εἰς τὸν ἐξώστην τῆς αἰθούσης τῶν ὅπλων, βλέποντα πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου. Ἐκεῖ εἰκοσὰς νεανιδῶν, διηρημένων εἰς δύο στρατόπεδα, ἐπρόκειτο νὰ διαφιλοτιμήσων τὴν νίκην ἀγῶνος σφαιροβολίας.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἐκὼν ἄκων προσῆλθε καὶ ἐκάθησεν. Ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ θέαμα, περιέφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς, ἕως ὅτου παρετήρησεν, εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ, ἕνα κόκκινον πανί, κυματίζον εἰς τὴν ἄκραν ὑψηλοῦ κοντοῦ, ἐπὶ τῆς στέγης μικρὰς καλύβης.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο-ἐκεῖ ; ἡρώτησε.

— Ἐκεῖνο-ἐκεῖ, κύριέ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἐρμάνη εἶνε τὸ σύνθημα τὸ ὅποιν ἔχομεν μὲ τοὺς ποιμένας μας. Ὅταν τὸ κόκκινον σῆμα χαθῇ, ἡμεῖς θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ πατέρας μου, τὸν ὁποῖον περιμένωμεν, ἐφάνη εἰς τὴν κοιλάδα. Τότε θὰ προστοιμασθῶμεν νὰ τον ὑποδεχθῶμεν ἐδῶ καλὰ, καὶ θὰ στείλωμεν εἰς προῦ πάντησιν του κανένα ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας δρομεῖς, ἴσως τὸν Ἰωθῆνον.

— Παντοῦ αὐτοῦ ὁ Ἰωθῆνος ! εἶπεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος. Ἐξυπνο παιδί καὶ θὰ προσδεύσῃ εἰς τὸν κόσμον, ἂν διορθωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερόν του ἐλάττωμα.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἐλάττωμά του ; ἡρώτησεν ἡ Ἐρμάνη.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ πανοῦργος... τοῦ ἀρέσει ὅλῳ νὰ κάμνῃ κατεργαρίεις... Δύσκολα εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ τον ἐμπιστευθῇ.

— Τὸν Ἰωθῆνον ; ἀνέκραξεν ἡ Ἐρμάνη ὄχι δά ! Ὅταν θὰ λάβωμεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ σοβαρῶς, θὰ σας παρακαλέσω νὰ μοῦ εἰπῇτε εἰς ποῖα γεγονότα στηρίζετε τὰς κρίσεις σας. Ἀλλὰ τὸ παιγνίδι θάρχησιν. Νὰ ὁ Γάστων.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἡσθάνθη πολὺ δυσάρεστον ἐκπληξιν, ὅταν εἶδε τὸν Γάστωνα ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ στρατοπέδου του, μὲ ἀπλουστάτην χωρικὴν ἐνδυμασίαν, ἢ ὅποια ἦτο καθ' ὅλα ἐμοῖα, ἐκτὸς τοῦ χρώματος, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν νεαρῶν ὑποτελῶν των, οἱ ὅποιοι θὰ διηγωνίζοντο πρὸς αὐτόν.

Ἐν ᾧ ἡ Ἐρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαΐς παρ-

ηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀγῶνος, ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐξηκολούθει νὰ φλυαρῇ. Διηγείτο τὰ τοῦ ταξιδίου του ἀπὸ Βουλβόνης καὶ ἀπηρίθμει ὅλας τὰς ἀφορμὰς, τὰς ὁποίας εἶχε κατὰ τοῦ Ἰωθῆνου, παραπονούμενος προπάντων διὰ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ταυτότητός του, ἢ ὅποια ἐγίνεν αἰτία πολλῶν δυσάρεστων παρεξηγήσεων. Οὐχ ἥττον τὸν ἐσυγχώρει δι' ὅλα αὐτά, διότι ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς θέσεώς του, δὲν κατεδέχετο νὰ τὰ βάλῃ

εἰς τὸ μέσον τοῦ παιγνιδίου, ἀντήχησε τὸ σάλπισμα τῶν Δε Φουᾶ.

Εἶχε σάλπισις ὁ φρουρός, ἀπὸ τῆς σκοπίας του.

Ἀμέσως ἡ αὐλὴ τοῦ πύργου ἐπλημύρυσεν ἀπὸ ἀνθρώπους, προστρέξαντας ἀπὸ ὅλα τὰ περίεξ οἰκοδομήματα. Οἱ παῖδες ἐσταμάτησαν, καὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ ἀνύψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὴν καλύβην, ἢ ὅποια διεγράφετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀντικρυνοῦ βουνοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζε πρὸ ὀλίγου μία ἐ-

« Ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐξέφραζε τὸν θαυμασμόν του. » (Σελ. 376, στήλ. γ'.)

μ' ἕνα τρελλόπαιδο... Μόνον πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Ἰωθῆνου καὶ πρὸς διαφώτισιν τῶν εὐγενῶν του κυρίων, κατήγγελλε τώρα τὰς πράξεις του, καὶ προπάντων τὴν ἄφροναν ἐκείνην ἀγορὰν ἐνὸς ἀκριβοῦ ἵππου, ποῦ μόνον διὰ τὰ φάλαρά του ἐξώδευσε, ὁ ἀνόητος, ὅλα τὰ χρήματα, τὰ ὅποια τῷ εἶχε δώσῃ ὡς ἀντιμισθίαν ὁδηγοῦ...

Ἡ Ἐρμάνη ἦτο πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλὴν, ὥστε δὲν ἐπρόσθεεν εἰς τὴν ἀτελείωτην φλυαρίαν τοῦ κυρίου καθηγγητοῦ. Ἀλλ' ὡς τε οὕτε ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ὅλων τοῦ Ἰωθῆνου, οὕτε ὁ ἀγὼν τῆς σφαιροπαιξίας ἐπέπρωτο νὰ τελειώσῃ, διότι αἶφνης,

ρυθρὰ σημαία : Δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Ἰωθῆνε, ἐφώνησεν ἡ Ἐρμάνη. Ἀλλὰ ὁ Ἰωθῆνος εἶχε γίνῃ ἀφαντος... Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐφάνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ μία μορφή κινουμένη, ἢ ὅποια ἐνόμιζες ὅτι πετᾷ διὰ μέσου θαμνῶν καὶ πετρῶν... Ἦτο ἡδὴ μεσημβρία, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐρστ, εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς κοιλάδος, ὅπου ὁ κόμης Δε Φουᾶ εἶχε σταματήσῃ πρὸς ἀνάπαυσιν.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ Ἰωθῆνος ἐξεπλάγη ἰδὼν τρεῖς θαυμασίους ἵππους, τοὺς ὁποίους ἐπότιζεν ἕνας ὑπηρετὴς τοῦ σταύλου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ποῖος εἶνε· — ὁ Ἀσπροποταμίτης εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης διὰ τὰ συγχαρητήριά του, καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον του, ὅταν εἶχε τὴν τιμὴν νάντιπροσωπεύσει τὸ Πανεπιστήμιον· — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τὴν Κόρην τοῦ Στρυμῶνος ὅτι ἀντήλαξεν ἡδὴ Μ. Μυστικὰ καὶ τὸν ὄνομά του ἄς τοῖς εἰς τὸ 36ον φυλλάδιον· — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου χαιρετᾷ τὴν Ἑκλειψίν Ἠλίον καὶ συλλυπεῖται τὴν Ρουμανικὴν Σημαίαν διὰ τὸν θάνατον τῆς νύμφας· — ὁ Ὁρίων πληροφορεῖ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας ὅτι ἔλαβε τὸ Δελτίον τῆς καὶ τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ· — ἡ Μικρὰ Ἀνθοδέσμη ἀσπάζεται τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸν γάμον· τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ τὸ βλέπει συχνά, ὅταν πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τῆς Γλυκείας Καρδίας· — οἱ Ὑπερήφανοι Ἐκατομμυριοῦχοι χαιρετοῦν τοὺς Νεαροὺς Πατρινοὺς καὶ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, μεθ' ὧν ζητοῦν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι μετὰ τὴν Ἑλληνηκὴν Ψυχὴν, Κεραμιδοῦρα καὶ Τραγιάσκον (διὰ νάνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) ἡ Ποιμενίς τῆς Δίρφης μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον, Σοφὸν Πιττακὸν, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Δίχρωμον Φούξιν· — ἡ Μόνωσις μετὰ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παραγαϊκοῦ, Ποιμενίδα τῆς Δίρφης, Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου, Χιονοσκεπὴ Δίρφη καὶ Βίγλαν· — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν Αἰ-Λαῖον τῶν Πατριῶν καὶ Σοφὸν Πιττακόν· — ἡ Λευκὴ Ἀκακία μετὰ τὴν Ἀρόσον τῆς Ἑρήμου· — τὸ Σκαφιδοῦ μετὰ τὸν Μικρὸν Πυρπολητὴν, Ἀγκάθι τοῦ Ἀρσακείου, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα καὶ Κύνειον Ἀσμά· — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετὰ τὸν Ὑπερήφανον Λέοντα, Σκληρὸν Βράχον, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν· — τὸ Ἀνθος Μαΐου μετὰ τὴν Κανκασίαν, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἀντιγόνην καὶ Ἰτέαν· — ἡ Ἐφεσία Κόρη μετὰ τὴν Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα, Μόνωσιν, Πικραμένην Καρδούλαν, Ὁνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Περθοῦσαν Καρδίαν· — ἡ Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὴν Μαργαριτοφόρον, Ἐσμεράλδαν, Ζιζάνιον Ἀρσακείου καὶ Χιονοσκεπὴ Δίρφη (εἰ δυνατόν μετὰ τὰ ὀνόματά των)· — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Παταχοῦ Παρόντα, Ψευδοδικηγόρον, Σίδ, Χιακὸν Οὐρανὸν καὶ Λοξίαν· — ἡ Εὐχαρισ μετὰ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Ἀνθος τῆς Ἱπομονῆς, Τραγιάσκον, Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν καὶ Εὐελπίδας· — ἡ Φαιδίμη μετὰ τὸν Ἱερὸν τῶν Συνδρομητῶν, Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας, Συμνηροπούλαν καὶ Συναχόμενον Πορτικόν· — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου μετὰ τὸν Προσωπιδόφον Ἰππότην, Γαμβέτταν, Ἀκτῖνα τῆς Ἑλευθερίας καὶ Διαφωσθεύσαν Ἑλπίδα· — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα μετὰ τὴν Ἀρθοῦσαν Νεότητα, Διοπτροφοροῦσαν, Ὑπερήφανον Λέοντα, Νεράϊδαν τῶν Σπεσιῶν καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (μετὰ τὸν ὄνομά του)· — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Τραγιάσκον, Χαριτωμένην Κόρην, Ἑλληνικὸν Ἀεράκι, Γλυκὸ Φιλάκι καὶ Χιονοσκεπὴ Δίρφη (μετὰ τὰ ὀνόματά των)· — τὸ Χρυσὸ Ψαράκι μετὰ τὴν Ρουμανικὴν Σημαίαν, Ἑλπίδα τῶν Ἀντυχῶν, Ἀστρον τοῦ Αἰγαίου καὶ Τράταν τοῦ Εὐρίπου· — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὸν Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου, Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ἐσπεράντην, Μόνωσιν καὶ Ἀλλοπρόσαλον· — ἡ Ἀγάπη τῆς Νεότητος μετὰ τὸν Ἰ-λιον Μέλαθρον καὶ Νεαράν Ὑπαρξιν· — ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὶς μετὰ τὴν Νεαράν Ὑπαρξιν καὶ Γλυκείαν Ἑλπίδα· — ἡ Ἑλπίς Κόσμου μετὰ τὴν Ἀνδρὰ τῆς Ἀντίκας, Αἰγιναιὴν Ἀθηναίαν, Κερτρί, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Ταυρετήν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ὑψιπέτην Ἀετὶν (τὰ ὀνόματα περιττά· στέλλει μόνον ὅσα τετράδια εἶδες ὅτι ὀφείλεις;) **Νεαράν Ὑπαρξιν** (κ' ἐγὼ σου ἔστειλα ἀπὸ ἐδῶ τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου· λοιπὸν ἡ συναναστροφή πῶς ἐπῆγεν; ἔγιναν ἐσπαθώματα;) **Ἀλλοπρόσαλον** ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆς· ἡ πλεξίδα ποῦ ἔπρεπε μαζί με τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, θὰ ξαναγίνῃ, ἐλπίζω. τὴν ἀνοίξῃ, καὶ θὰ γράψῃ καὶ ἄλλο χαριτωμένον ποιηματάκι) **Πτερωτὴν Ταφειδιώτιδα** (ἡ ὁποία προβλέπει τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα πολὺ δριμύν καὶ εὐχάριστον αἰῶνον διὰ τοὺς πολὺ πλουσίους· πῶς πηγαίνει τὸ ἐσπαθώμα;) **Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου** (πέρα πολλὰ πληροφοροῖται διὰ μίαν φράσιν) **Ποιμενίδα τῆς Δίρφης** (ἔως τὸ 39ον ἐλήφθησαν τακτικά) **Ἀρχικαλαμπουριστὴν** (ἡ ἱστορία τοῦ παπουτσιῶ φαιδρῶν) **Ὑπερήφανον Λέοντα** (ἔλαβα δύο τετράδια σου ἥσαν χωρὶς δεκάλεπτον· ὀφείλεις λεπτὰ 20) **Γεωργίον Δ. Παππᾶ** (ἡ συλλογὴ σου ἐλήφθη) **Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου** (ἐπέρασε τὸ χέρι; ἐκεῖνο ποῦ μου ἐξήγησες, ἔγινε, βλέπεις, καὶ μετὰ πολὺν ἐχεμύθειαν) **Πῶς-με-λένε** (ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες καὶ σε συγχαίρω δι' ὅσα μοῦ γράφεις· τὸ δῶρόν σου ἐστάλη καὶ θὰ τὸ λάβῃς· μὴ ἀνησυχῇς) **Κρητικὸν Κάστανον** (ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ἐπιστολάς σου, τὴν μίαν εἰς τὸ ὥρατον ἐκεῖνο χαρτί «τῆς μῦδας» διὰ τὸ ζήτημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, νομίζω ὅτι ἱποτικώτερον εἶνε νὰ στείλῃς τετράδιον πρῶτος) **Λευκὸν Κρίνον** (ἐσημείωσα ὅσα μοῦ γράφεις· βέβαια δὲν θὰ ἰδῇς τὸνομά σου εἰς τὸν Κατάλογον τῶν καθυστερούντων· τὰ εὐσημὰ ποῦ βλέπεις εἰς τὴν ἀπάντησιν, εἶνε

διὰ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ ποτὲ δὲν ξανασημειῶν τὰ ἴδια) **Λευκὸν Τάκινθον** **Σκαφιδοῦ** (εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἀπαντᾷ ὄχι) **Θεόδοιον Γ. Ταρσοῦλην** (ἔλαβα εὐχαριστῶ) **Εὐτυχὴν** (ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές· ποῖα εἶνε τὰ «προσκόμματα» ποῦ λέγεις καὶ ἀπὸ ποίου προέρχονται;) **Εὐδοκίαν Ὀρίοντα** (ἐλήφθησαν δλαί) **Περθοῦσαν Καρδίαν** (βεβαίως ὁ καιρὸς καὶ ἡ πείρα εἶνε ἡ καλλιτέρα συνταγή) **Βροντὴν τοῦ Διδος** (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα) **Δίχρωμον Φούξιν** (βραβεῖον ἔστειλα) **Ναυτοχοδόνοσσα** (ἐπίσης) **Ἀβυσσινὸν Πολεμιστὴν** (ἔστειλα ὅ,τι ἐξήτησες· θὰ σου ἔστειλε κάποιος τετράδιον καὶ δὲν θὰ το ἔλαβες, δι' αὐτὸ ἀγνοεῖς εἰς ποῖον ὀφείλεις) **Νυκτολούλουδον** (ναί, ἐτήρησες ὅλους τοὺς ὅρους) **Χρυσὸ Ψαράκι** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς) **Μάρην Τρύχ** (εὐγε, τὸ ἤγρευς) **Ἑλλη-νικὴν Ναυαρχίδα**, **Ἀνθισμένην Ρωδιανὴν** (ἔστειλα) **Φάρων τοῦ Λεάνδρου** (μερικὰ θὰ δημοσιευθῶν) **Βίγλαν** (ἔστειλα τοὺς 5 τόμους καὶ ἐλπίζω ὅτι τοὺς ἔλαβες) **Ὁρίωνα** (σήμερον, βλέπεις, ἡ ἀνυπομονή σου ἱκανοποιεῖται) **Εὐθυμὸν Κόρην** (δὲν πταίω ἐγώ, ἀν χάνωνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· τὰ ὀνόματα δὲν τα λέγω εἰς κανένα διότι εἶνε πολλὰ καὶ δὲν ἔχω τόπον) **Κασσαρομάλλων** (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐπέρασε καὶ ἡ φασαρία τῆς μετακομιδῆς; γράφε μοι ὅπως πρῶτα) **Μικράν Ἀνθοδέσμη** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· πολὺ ἐγέλασα μετὰ τὸ ἐπεισθῆναι τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας) **Ἐρυθρὸν Νέφος** **Ἀστέρᾳ** τῆς Ἀνατολῆς κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Νο. ἐμβρίον θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἑκάστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμὰν πρ. 1

511. Λεξιγρίφος.

Μὴ πρόθεσις τὸ πρῶτον μου,
Τὸ ἄλλον ἐργαλεῖον.
Κ' ὑπενθυμίζει τ' ὄλον μου
Ἀρχαῖον μεγαλεῖον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ηὐνοκοιταλασιῆς

512. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἠπείρου· ἄ με ἀναγραμματίσης,
Ἄλλην πόλιν ἐστὴν Δύστην εὐκόλα θὰ σχη-
[ματίσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωφίρου Νέφους

513. Λένινγμα.

Καὶ δεξιὰ με ἔχεις
ἀλλὰ κι ἀριστερά.

Ἄν μ' ἀκρωτηριάσης,
θὰ γίνω... παγερά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κρανίης

514. Περόνη.

★ ★ ★ Νάντικασταθοῦν οἱ ἄστε-
★ ★ ★ ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,
★ ★ ★ ὥστε νάναγινώσκονται: ΚΑ-
★ ★ ★ θέτως ἰχθύς, ὀριζοντίως νή-
★ ★ ★ σος εὐρωπαϊκῇ, ἀριστερὰ δὲ
★ ★ ★ καὶ δεξιὰ τὰ ὀνόματα δύο
★ ★ ★ θαρινῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κανκασίας

515. Κεκρυμμένη Πυράμις.

1.—Οὐδὲν ἄνευ κόπου.
2.—Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος.
3.—Πλὴν τῆς Κάσου, Σάμου, καὶ ἄλλαι πολλὰι
νῆσοι εἶνε εἰς τὸ Αἶγαῖον.
4.—Ὁ Πάρις τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐπροέβλεπε.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑψιπέτην

516—517. Λογοπαλίνδρον.

1.—Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἔκυψε ποτὲ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστέρος
3.—Τίς προστάζει τὴν θείαν νὰ ἔχῃ μῆ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλιππίνου Ζωφίρου

518. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 6 4 = Φιλόσοφος.
2 1 7 = Μέρος καρποῦ
3 4 5 6 4 = Μέρος τοῦ πλοίου.
4 5 6 9 6 4 = Δείγμα πόνου.
5 1 2 1 4 = Ἀρχαία πόλις
6 3 9 1 4 = Πτηνόν.
7 8 9 6 4 = Ἐπιθετον.
8 4 5 3 1 = Θεά.
9 1 7 6 4 = Νῆφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἱπτινείας

519. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
σχηματίζουν τὸνομα θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ:

1. Πρωτεύουσα κράτος. 2. Ἐρπετόν. 3. Ὁ-
ρος τῆς Ἀττικῆς. 4. Πόλις ἐλληνικῇ. 5. Θεά.
6. Ἄνθος. 7. Δίμνη τῆς Ἑλλάδος. 8. Ἀρχαῖος
φιλόσοφος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμητοῦ

520. Φωνηεντόλιπον.

κτς-ς - τυ - κμπ - πλλ - ν - φσ - κβλλρ
Ἐστὴν ὑπὸ Αἰνουλίας Κλωσίδου

521. Γεῖφος.

ΚΑΙ ΚΑΙ Μ καὶ καὶ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χανσοθρόνου Μιθρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.

414. Ἰκτίνος, κτήνος. — 415. Ἀήρ. Ἡρα.

416. Κλωθώ, Κλωθώ.

417. Θ — 418. ΣΟΣ

ΠΑΝ ΠΟΛΟΣ ΠΗΛΙΟΝ

ΘΑΛΑΜΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

ΝΟΜΟΣ ΣΚΟΜΒΡΟΣ

ΣΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

Σ

419. Σέρραι. — 420. Ἥλιος, Ἥλια, Ἥλιον.

— 421. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Ο
σχηματίζονται αἱ λέξεις: ὄνος, κόρη, ὄρη, ὁ
σμή, ὅτι. — 422. Ἀλλὰ μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων,
ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει. — 423. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ
πατρίς ἡμῶν ἡ φιλότατη.